

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 815/2014
14.10.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.М. и др, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 3. и става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца: окривљеног Т.М. - адвоката: Д.Г., М.П. и Г.Р.-Ђ.; малолетног сада пунолетног Н.М. 1 - адвоката Б.В.; малолетног сада пунолетног Б.М. - адвоката: Г.Р.-Ђ., С.Г. и М.П. и захтеву за заштиту законитости са допуном Н.М. 2 лично, оца малолетног сада пунолетног Н.М. 1, поднетим против правоснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5741/12 од 27.01.2014. године, у седници већа одржаној 14.10.2014. године, једногласно, је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани: захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Т.М.; захтев за заштиту законитости браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 и захтев за заштиту законитости бранилаца малолетног сада пунолетног Б.М., поднети против правоснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5741/12 од 27.01.2014. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости Н.М. 2, оца малолетног сада пунолетног Н.М. 1, поднет против правоснажних пресуда Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 5741/12 од 27.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године, између осталог, у ставу један, окривљени Т.М. и малолетни сада пунолетни Н.М. 1 оглашени су кривим због извршеног кривичног дела убиство из члана 113. у вези члана 33. КЗ за које је окривљени Т.М. осуђен на казну затвора у трајању од 11 година у коју му је урачунато време проведено у притвору од 16.01.2010. до 26.05.2012. године, док је малолетни сада пунолетни Н.М. 1 осуђен на казну малолетничког затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју му је

урачувано време проведено у притвору од 20.01.2010. године до 11.09.2010. године.

Истом пресудом окривљени Т.М. и малолетни сада пунолетни Н.М. 1 обавезани су на плаћање трошкова кривичног поступка као и трошкова кривичног поступка породице оштећеног сада покојног М.Љ., као у изреци првостепене пресуде.

У ставу два исте пресуде, према малолетном сада пунолетном Б.М. изречена је васпитна мера упућивање у васпитнопоправни дом и одређено да трајање васпитне мере не може бити краће од шест месеци ни дуже од четири године, а у трајање мере се урачунава и време које је исти провео у притвору од 16.01.2010. до 11.07.2010. године, с`тим што ће суд сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења ове мере или њену замену другом васпитном мером.

Такође је одређено, истом пресудом, да трошкови кривичног поступка у односу на малолетног сада пунолетног Б.М. падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5741/12 од 27.01.2014. године, у ставу један, усвајањем жалби браниоца окривљеног Т.М., бранилаца окривљеног Т.М. и малолетног сада пунолетног Б.М. и браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 преиначена је пресуда Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године, у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији, тако што су окривљени Т.М. и малолетни сада пунолетни Н.М. 1 оглашени кривим због извршеног кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 3. и става 2. у вези члана 33. КЗ, те је окривљени Т.М. осуђен на казну затвора у трајању од седам година, у коју му је урачувано време проведено у притвору од 16.01.2010. године до 26.05.2012. године, а према малолетном сада пунолетном Н.М. 1 је изречена казна малолетничког затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју је урачувано време проведено у притвору од 20.01.2010. до 11.09.2010. године, те су окривљени Т.М. и сада пунолетни Н.М. 1 обавезани да суду накнаде трошкове кривичног поступка као и трошкове на име заступања оштећеног од стране пуномоћника оштећеном Ж.Љ., као у изреци пресуде.

Истом пресудом, у ставу два, према малолетном сада пунолетном Б.М. изречена је васпитна мера упућивање у васпитнопоправни дом која не може трајати краће од шест месеци нити дуже од четири године, а у трајање мере је урачувано и време проведено у притвору од 16.01.2010. до 11.07.2010. године, с`тим што ће суд сваких шест месеци разматрати да ли постоје основи за обуставу извршења ове мере или њену замену другом васпитном мером.

Ставом три исте пресуде, одбијене су, у преосталом делу жалбе: бранилаца окривљеног Т.М., малолетног сада пунолетног Н.М. 1 и Н.М. 1, окривљеног Т.М. и малолетног сада пунолетног Б.М. и њихових родитеља С. и Р.М. и малолетног сада пунолетног Н.М. 1, а у целости жалба Вишег јавног тужиоца у Неготину, као неосноване, те је пресуда Вишег суда у Неготину К 68/11 од 16.07.2012. године, у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Врховном касационом суду, захтеве за заштиту законитости су поднели:

- Браниоци окривљеног Т.М., адвокати: Д.Г., М.П. и Г.Р.-Ђ., на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а, због повреде закона: члан 438. став 1. тачка 4; члан 438. став 2. тачка 1. и члан 439. тачка 2. све у вези члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а, уз предлог да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, побијане правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном и другостепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи;

- Бранилац малолетног сада пунолетног Н.М. 1, адвокат Б.В., на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а, због повреда закона: из члана 438. став 1. тачка 4; члана 438. став 2. тачка 1, члана 438. став 2. тачка 2. и 3. и члана 439. тачка 3. све у вези члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и побијане правноснажне пресуде преиначи тако што ће малолетног сада пунолетног Н.М. 1 ослободити од оптужбе и плаћања трошкова кривичног поступка или да исте пресуде укине и предмет врати нижестепеним судовима на поновно суђење, те да одложи извршење казне малолетничког затвора у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а;

- Браниоци малолетног сада пунолетног Б.М., адвокати: Г.Р.-Ђ., С.Г. и М.П., на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а, због повреде закона из: члана 438. став 1. тачка 4; члана 438. став 1. тачка 9; члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. све у вези члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а, с'предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев те да побијане правноснажне пресуде укине и предмет врати нижестепеном суду на поновно суђење или да исте преиначи и

- Н.М. 2, лично, отац малолетног сада пунолетног Н.М. 2, као и допуну истог захтева, без нумеричког указивања на учињене повреде закона у редовном кривичном поступку, уз предлог да Врховни касациони суд исти усвоји и побијане пресуде укине и тиме исправи учињену судску неправду његовом сину Н.М. 1.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Т.М., браниоца малолетног сада пунолетног Н.М.1 и бранилаца малолетног сада пунолетног Б.М. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног Т.М., браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 и браниоце малолетног сада пунолетног Б.М., налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, те је по оцени навода и предлога у захтевима бранилаца, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2009), нашао:

Захтеви за заштиту законитости:

- бранилаца окривљеног Т.М., адвоката: Д.Г., М.П. и Г.Р.-Ђ.;

- браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1, адвоката Б.В. и

- бранилаца малолетног сада пунолетног Б.М., адвоката: Г.Р.-Ђ.,С.Г. и М.П., су неосновани.

Захтев за заштиту законитости са допуном Н.М. 2 лично, оца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 је недозвољен.

Неосновано се у предметним захтевима бранилаца окривљеног Т.М. и малолетних сада пунолетних Н.М. 1 и Б.М. правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП-а наводима да су браниоци у првостепену поступку тражили изузеће комплетног поступајућег већа Вишег суда у Неготину, а пре свега његовог другог члана, судије Братислава Милосављевића. Према ставу бранилаца, исти судија није могао поступати у предметном кривичном поступку јер је у том периоду био и вршилац функције председика Вишег суда у Неготину, а поводом истог догађаја је већ поступао у предмету тог суда Км 11/2012, према малолетнима Т.Г. и П.С.

Врховни касациони суд ове наводе у захтевима оцењује као неосноване, с`обзиром на то да чланом 40. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2009) наведене околности, на које указују браниоци, нису предвиђене као разлог за изузеће, судије или судије поротника, од вршења судијске дужности, те у редовном кривичном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП-а, на шта се неосновано указује у овим захтевима. Законитост и правилност поступка за изузеће није предмет испитивања поводом истакнуте процесне повреде у захтевима, тим пре, што је и овај суд оценио да није било разлога за обавезно изузеће судија.

Захтевом браниоца малолетног сада пунолетног Б.М. се неосновано указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, уз образложење да је изрека пресуде у директној супротности са изреком прецизираног предлога за изрицање кривичне санкције, с`обзиром да се предлогом јавног тужиоца малолетном Б.М. ставља на терет, повређивање М.Љ. само декларативно, али без навођења било које повреде.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву браниоца малолетног сада пунолетног Б.М. оцењује као неосноване, с`обзиром на то да је Б.М. оглашен одговорним за радње и поступке, који су му стављени на терет предлогом јавног тужиоца за изрицање кривичне санкције, те да је насупрот ставу браниоца, прецизирањем предметних радњи од стране суда чињенични опис прилагођен утврђеном чињеничном стању, за шта је суд законом овлашћен, те су супротни наводи у захтеву браниоца оцењени као неосновани јер у редовном кривичном поступку оптужба није прекорачена, односно суд није повредио одредбу члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а.

Такође, захтевима бранилаца окривљеног Т.М., браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 и бранилаца малолетног сада пунолетног Б.М. се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, уз наводе да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, односно

да се заснивају на записнику о препознавању лица ПУ Бор Ку 25/10 од 06.01.2010. године, при чему радња препознавања лица у преткривичном поступку није обављена у смислу одредбе члана 104. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2009).

Међутим, Врховни касациони суд налази да се правноснажне пресуде не заснивају на једином доказу наведеном записнику о препознавању лица у преткривичном поступку, већ се чињенично стање заснива на доказима изведеним на главном претресу, који докази су појединачно наведени, а затим самостално и у међусобној повезаности оцењени, уз разлоге суда дате у образложењу пресуде. С`обзиром на то да је препознавање лица обављено у складу са одредбом члана 104. раније важећег ЗКП, а сведок који је позван на препознавање лица дао је исказ на главном претресу и приликом реконструкције догађаја, између осталог и на околности описа изгледа и детаља о учесницима догађаја, записник о препознавању лица цењен је у склопу оцене веродостојности целокупног исказа овог сведока и осталих доказа. С`тога су супротни наводи у захтевима, да је у редовном кривичном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а, оцењени као неосновани.

Поред тога, захтевима бранилаца окривљеног Т.М. и браниоца малолетног сада пунолетног Б.М. се указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, уз образложење да је суд у погледу дела које је предмет оптужбе применио закон који се не може применити, с`обзиром да је другостепени суд почетну правну квалификацију за убиство преквалификовао у кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 3. и става 2. у вези члана 33. КЗ, иако је према стању у списима, по ставу бранилаца, било више него јасно да је у обзир могло доћи једино кривично дело учествовање у тучи из члана 123. КЗ.

Врховни касациони суд и ове наводе у захтеву бранилаца окривљеног Т.М. и браниоца малолетног сада пунолетног Б.М. оцењује као неосноване. Наиме, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела за које су оглашени кривим, произлазе сви објективни и субјективни елементи бића кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. став 6. у вези става 3. и 2. у вези члана 33. КЗ, те су предметне кривично-правне радње окривљеног Т.М. и малолетног сада пунолетног Б.М. у редовном поступку доказане и правилно правно квалификоване као кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 6. у вези става 3 и став 2. у вези члана 33. КЗ, а супротни наводи, да је доношењем побијаних правноснажних пресуда повређен кривични закон - одредба члана 439. тачка 2. ЗКП-а, су оцењени као неосновани.

У односу на малолетног сада пунолетног Н.М.1, правноснажне пресуде се побијају захтевом његовог браниоца због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП-а наводима да је током редовног кривичног поступка пред првостепеним и другостепеним судом погрешно утврђена старост малолетника, у време извршења кривичног дела (Н.М. 1 је у време извршења кривичног дела имао 16 година и осам месеци, а не како је то суд погрешно утврдио 17 година и осам месеци), због чега је погрешно примењен закон, одредба члана 54. и члан 56. КЗ. Међутим, мада се предметним захтевом формално указује на разлог због кога је могуће поднети захтев за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца - одредбу члана 439. тачка 3. ЗКП-а, датим образложењем се указује на погрешно и

непотпуно утврђено чињенично стање везано за околности које су од значаја за одмеравање казне, односно одредбу члана 440. ЗКП-а, што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, те о овом делу захтева суд није могао мериторно одлучивати.

Такође, захтевом браниоца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. и тачка 3. ЗКП-а, које чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, нису предвиђене као разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, те Врховни касациони суд о истим наводима није одлучивао.

Захтев за заштиту законитости са допуном, Н.М. 2 лично, оца малолетног сада пунолетног Н.М. 1 је недозвољен.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП-а прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости, под условима прописаним у ЗКП-у.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП-а прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, а чланом 483. став 3. ЗКП-а предвиђено је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је предметни захтев поднео Н.М. 2 отац малолетног сада пунолетног Н.М. 1, на шта по Законнику о кривичном поступку нема овлашћење, Врховни касациони суд је нашао да је предметни захтев недозвољен, те је исти одбацио.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, члана 491. став 1. ЗКП-а, те члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**